

Трилър, вдъхновен от лятото, което Пърси
и Мери Шели прекарват с Джордж Байрон
в имението до Женевското езеро

ВИЛАТА

РЕЙЧЪЛ
ХОКИНС

СН
СОФТПРЕС

ГЛАВА 1

Осъзнах, че всъщност може би мразя най-добрата си приятелка някъде по времето, когато започна да се нарича „Чес“.

Това беше третото име, което си даваше в рамките на двайсетината години, откакто я познавах. Когато се запознахме в четвърти клас, тя си беше просто „Джесика“. Е, всъщност „Джесика Ч.“, защото имаше и „Джесика М.“, и „Джесика Р.“, а после се появи и още едно момиче, което някак си успя да е само „Джесика“, все едно първа си е заплюла името, и всички останали трябваше просто да го приемат. Затова не беше голяма изненада, че докато станем второкурснички, Джесика Ч. вече се беше прекръстила на „Джейси“.

Това име се задържа до средата на следването ни. Някъде между третата и четвъртата смяна на специалността си тя стана само „Джей“ и запази този прякор допреди десет години, точно след като и двете навършихме двайсет и пет и тя най-сетне скъса с онзи нещастник Лайл. Тогава се роди „Чес“.

Чес Чандлър.

Не мога да отрека, че звучи добре, и определено изглежда добре, напечатано с огромни букви на корицата на книгата, която в момента лежи в скута ми, докато чакам Чес да се появи на срещата ни.

Закъснява, както винаги, въпреки че нарочно дойдох петнайсет минути след уговорения час, надявайки се да избегна точно тази ситуация. Но както можеше да се очаква, тъкмо сядах, когато получих съобщение от нея: „Тръгвам!“.

Вече съм на втори студен чай и трето хлебче в малкото кафене в Ашвил, което сметнах, че ще допадне на Джесика – Чес, и сега я чакам да се появи от плът и кръв, докато онази Чес от корицата на книгата ми се усмихва лъчезарно.

На снимката е седнала на земята по бяла тениска, дънки и боси стъпала с лакирани в яркооранжево нокти. Позата ѝ е непринудена, а усмивката ослепителна под заглавието „Ти можеш!“.

Това беше нейната стихия: съветите за самопомощ. Захвана се с това, когато една обща приятелка от колежа, Стефани, си направи собствен сайт – нещо за жени и здравословен живот, но дори не помня как се казваше. Чес поддържаше малка рубрика за съвети на сайта, а един от отговорите, с който окуражаваше някаква жена да скъса със скапаното си гадже и да напусне скапаната си работа, плъзна из цялата мрежа.

Съвсем ясно ми беше защо. Отговорът на Чес беше в типичен неин стил: лековат и закачлив, като същевременно стреляше право в целта по най-откровен начин, но без да е груба. „Знаеш какво трябва да направиш – нали си ми писала, значи си умно момиче (като не броим избора ти на мъже; и работа. Но това ще го поправим!)“.

В крайна сметка от години ми изнасяше подобни надхващи речи. Въпреки това не мислех, че ще стигне по-далеч от похвала в статия на „Бъзфийд“ от сорта на „Двайсет и седем причини да станем най-добри приятелки с тази колумнистка!“.

Шумотевицата около отговора ѝ обаче някак продължаваше да расте. Изведнъж се сдоби с хиляди, а скоро и със стотици хиляди последователи в Инстаграм. Спря да пише за страницата на Стефани и започна работа в медийния сайт „Салон“, после в „Кът“, след това написа и книга. „Нещата, на които мама не ме научи“ попадна във всеки възможен списък с бестселъри и преди да се усетя, Чес вече беше знаменитост.

И ако трябва да съм честна, тя го заслужаваше. Биваше си я. Чела съм всичките ѝ книги и съм гледала всичките ѝ видеа в ютюб, включително ТЕД лекцията ѝ, която има около дващест милиона гледания. Прекарала съм и много време в чудене как някой, с когото навремето сте си играли с кукли Барби, сега си приказва с Опра – при това в самия дом на Опра, за бога – и раздава съвети на жените как да подкарат живота си по „Пътят на силата“.

Откъсвам си още една хапка от хлебчето.

В последно време животът ми определено не върви по „Пътят на силата“ и, честно казано, това може би донякъде е причината вече да не харесвам Чес толкова много.

Е, както и фактът, че вече закъснява – поглеждам си телефона – с *трийсет* минути.

Точно решавам, че сигурно е време да си поръчам нещо, когато вратата на кафенето се отваря и тя влетява вътре във вихър от различни нюанси на бялото, висока и много руса, с перленосива кожена чанта, праметната на едното рамо, и вече маха с една ръка за поздрав, докато с другата вдига огромните си слънчеви очила върху главата си. Винаги си е била такава, в непрестанно движение, сякаш тялото ѝ се движи в десет посоки едновременно, но всеки жест е някак грациозен, плавен.

Хората извърщат глави към нея, когато влиза, но не мога да преценя дали защото я разпознават, или заради тази нейна енергия, този блясък.

Изправям се твърде бързо, за да я прегърна, бедрата ми се удрят в ръба на масата, ледът се раздрънчава в чашите, а след това ме обгръща облак от парфюм „Джо Малоун“.

– Емммм! – възкликва Чес и ме прегръща силно.

И въпреки че ѝ бях искрено ядосана допреди няколко секунди, сега мигновено усещам онази позната топлина в гърдите си. Тя е единственият човек, който някога ме е наричал „Ем“. През целия си живот винаги съм била „Емили“ за всички останали и когато я чувам как го провлачва с нейния южняшки акцент, който така и не избледня, ме заливат най-хубавите ми спомени – за всички купони с преспиване, как хвърчим в колата ѝ със свалени прозорци и се надвикваме с песните по радиото, как седим на дивана в крайбрежната ѝ вила на остров Киава и се кискаме с чаши бяло вино в ръка. Милион неща, които на мига надделяват над вечното ѝ закъсняване и заради които ми става гузно, че изобщо някога съм си помислила нещо лошо за нея.

Когато се отдръпва, Чес ме оглежда и слага хладната си длан на бузата ми.

– Изглеждаш по-добре – казва тя.

Успявам да ѝ се усмихна и я потупвам по ръката, преди да си седна отново.

– И се чувствам по-добре. През повечето време.

Подготвям се за още въпроси и като се има предвид колко ми е втръснало да говоря за здравето си през изминалата година, вече съчинявам начини как да прекратя темата, но тогава Чес забелязва книгата си на масата и звънко се засмива.

– О, боже, за автограф ли си я донесла?

Зелените ѝ очи блестят, когато сяда на стола срещу мен и окача чантата си на облегалката. – Можех да ти пратя бройка, нали знаеш?

Глупаво е да се чувстваш неловко пред човек, който неведнъж ти е държал косата, докато повръщаш, но лицето ми поруменява, когато махвам към книгата.

– На майка ми е – обяснявам. – Допуснах грешката да ѝ кажа, че ще се виждаме днес, и книгата се появи в пощенската ми кутия с бележка:

*Помоли Джесика да я подпише, моля те! Лично за мен.
(Дебора)*

Чес изсумтява и взима книгата.

– Типична Деб – казва тя и след това отново изпълнява един от магическите си трикове: вади химикалка от огромната си чанта, надписва книгата, помахва на сервитьорката, поръчва си чаша вино и през това време надрасква подписа си на заглавната страница.

Понякога се изморявам само докато я гледам.

Чес ми подава книгата и се обляга, отмятайки косата от лицето си.

В последно време изглежда променена, по-слаба и поруса, но още различавам момичето, което срещнах на първия ни ден в четвърти клас, в Джонсън Елементари в покрайнините на Ашвил. Момичето с лунчките по носа, големите очи и широките скули, което се наведе напред и заговорнически ми прошепна: „Радвам се, че седя до теб“.

Забавно е как от едно толкова дребно нещо може да се роди връзка за цял живот.

– Та, как върви писането? – пита ме тя, докато сервитьорката ѝ носи виното. Аз си оставам на студен чай заради хапчета, които още пия и не искам да смесвам с алкохол. Отпивам глътка, преди да ѝ отговоря.

– Добре – казвам най-сетне. – Отне ми известно време да се върна в играта след... всичко.

Всичко.

Това е единствената дума, която може да обобщи безкрайно гадната ми изминала година, но всъщност както и да я нарека, нищо не би могло да я опише.

Застой в кариерата? Да.

Внезапно влошило се здраве без причина, която някой доктор да успее да посочи? Да.

Съпруг, който решава да си тръгне след седемгодишен, привидно щастлив брак?

Да, мамка му.

Вече минаха над шест месеца, откакто Мат ме напусна, и още чакам болката да намалее, нещата да станат по-малко объркани, по-малко... не знам. Клиширани. Унизителни. Преди няколко дни майка ми дори ме попита дали не бих се върнала да живея с тях и предвид финансовото ми състояние – с изпуснала всички срокове книга и все по-скъп развод – наистина започнах да го обмислям. Чес ме поглежда със сключени вежди, след което качва петата си на ръба на стола и обгръща крака си с ръце – поза, в която никога не съм виждала друг човек да се свива в ресторант. Но предполагам, че ако вече си го направил на дивана на Опра, можеш да си позволиш всичко.

Махвам с ръка.

– Наистина, добре съм – убеждавам я. – Зверски закъснявам с последната книга, но тя е десета в поредицата, а продажбите на деветата не са подпалили пазара, така че сигурно никой не се е разтревожил особено много. – С изключение на мен, но това е друг въпрос.

Чес свива рамене и сребърните гривни около китката ѝ издрънчават.

– Значи хората нямат и капка вкус! „Убийствен удар“ ми е любимата дотук. Онази част в края, на плажа, когато изведнъж ти просветва, че жена му и най-добрият му приятел са били в комбина... – Тя се привежда напред с грейнало лице и ми стисва ръката през масата. – Адски умно! – Обляга се обратно и продължава да ми се усмихва. – Винаги си била адски умна.

Става ми нелепо приятно от коментара ѝ и си отчупвам още една хапка от хляба.

– Чела си „Убийствен удар“?

Ако пишеш книги достатъчно дълго, в един момент спираш да очакваш хората в живота ти да следят всичко, което произвеждаш. Майка ми спря след петата книга от поредицата ми „Мистериите на Маргарет“, „Гробовна грешка“.

Мат, бившият ми съпруг, така и не прочете никоя освен първата. Не ми беше и минавало през ума, че Чес ще следи заглавията, камо ли да ги чете.

Но тъкмо там е магията на Чес. Точно когато вече е започнала да ти идва в повече, тя прави или казва нещо толкова мило, толкова прекрасно, че се чувстваш сякаш слънцето е греинало право върху теб.

– Разбира се, че съм я чела – отговаря ми тя и взима последното парче хляб от панера. – И ти си чела моите, нали?

Да, по няколко пъти, но не за удоволствие или защото наистина са ми интересни. Спомням си как лежа в леглото, изтощена съм, повдига ми се, втръснало ми е да съм изтощена и да ми се повдига, и чета „Най-доброто ти аз“, а после „Ти можеш!“, пробождена от срам, защото търся в книгите неща, които да не ми харесат, изречения, на които да завъртя очи. Що за човек чете книгите на най-добрата си приятелка с надеждата да им намери недостатъци?

– Очевидно! – казвам ѝ твърде жизнерадостно, но тя май не забелязва, защото отново ми се усмихва.

– Добре. Понеже никога нямаше да ги напиша без теб.

Примигвам насреща ѝ. За първи път споделя нещо подобно и нямам представа какво има предвид. До момента, в който Чес вече се подвизаваше като странна комбинация между Тейлър Суифт, Гленън Дойл и някакъв властен женски вариант на Христос, вече не си говорехме особено редовно. Аз бях заета със собственото си писане и Мат, а тя превземаше света.

– О, да, със сигурност съм била важна част от творческия ти процес, докато си стоя тук в Северна Каролина – шегувам се аз, но тя поклаща глава.

– Напротив, беше! Точно покрай теб реших да се отдам на писателство, ако искаш да знаеш. Ти винаги се отнасяше към писането толкова сериозно, с всичките си тейфтерчета, и разграфяването на времето... как го наричаше? Имаше си някакво малко таймерче.